

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG,
No. 17.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J.A.Z.N., W. H. MUNNICH, S. NOYON,
W. J. G. PAARDEKOOPER, MEJ. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
21 FEBR. 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Centrale Commissie.

Verslag van de handelingen der C. C. gedurende het Cursusjaar 1916—1917.

De bibliotheek der T. H.

Delftsche Studentenbond.

D. S. D. C. „Logika.” Lezingsverslag, door D. V.

D. V. S. V.

Vereenigingsleven.

Practische Studie. Lezing.

Een Nederlandsche toekomst voor Nederland. Lezingsverslag van het A. N. V.

Ter Bestrijding,

door N.

Gedachten en Gedichten.

Jerimiaden, II, door Belial.

Grenswacht, door Olim.

Nieuwe Dierfabels, door N.

Van de Buitenwereld.

De Vlaamsche Beweging, I, door H. G. C. Cohen Stuart.

Ingezonden.

Een kijkje op het Studentenleven, door D. M. K.

door H. Dinger.

Feuilleton.

De Spoorstudent VI.

Technische Hoogeschool.

Begin van Colleges en Oefeningen.
Mededeelingen.

Agenda.

CENTRALE COMMISSIE.

Verslag van de handelingen der C.C. gedurende het cursusjaar 1916—1917.

Algemeene beschouwingen.

Daar het laatste verslag der C.C. loopt over het tijdvak 1 Januari 1916—31 December 1916, zal, om aan de nieuwe regeling der C.C. te voldoen, dit verslag een gedeelte van het vorige moeten omvatten.

Als voornaamste gebeurtenis is aan te merken het in werking treden van een nieuwe „Regeling van de Organisatie ter behartiging van de Studiebelangen der Ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool te Delft,” waarmee de werkwijze der C.C. was vastgelegd.

Hiermede is men de ontwrichting, die zich in de C.C. ten gevolge der mobilisatie had voorgedaan, te boven gekomen. De C.C. had nl. na het uitbreken van den wereldoorlog geprobeerd haar werkzaamheden te hervatten, doch zich toen uit den aard der zaak moeten beperken tot de behartiging van de belangen van de studenten, die door de bijzondere gebeurtenissen in, voor hun studie, zeer ongunstige omstandigheden waren gekomen.

Nu we ons echter aan dezen toestand aangepast hebben en het leven weer zijn gewonen gang gaat, heeft de C.C. haar taak als van ouds hervat, nadat zij de gemobiliseerden met de bemiddelingscommissie, voor zooveel in haar vermogen lag, had geholpen.

Als voornaamste verandering met de nieuwe regeling wil ik noemen het wederom instellen van een verslag over colleges en oefeningen zooals dat in vroeger jaren ook werd geleverd.

De bedoeling hiervan is om weer te geven de meening

der studenten betreffende het onderwijs. Daar deze regeling eerst aan het eind van het cursusjaar getroffen is, bracht het groote moeilijkheden mede reeds nu dit verslag te leveren, redenen waarom de C.C. gemeend heeft hiermede tot een volgend jaar te moeten wachten.

Nog een belangrijke gebeurtenis uit het afgelopen jaar is de instelling eener Vacantie-Studiecommissie, ten doel hebbende het verstrekken van inlichtingen betreffende de studie te Delft.

Werd hiervan nog niet zooveel gebruik gemaakt als gedacht werd, dit komt o.i. door dat er nog niet voldoende publiciteit aan haar bestaan is gegeven. Waar toch door vele ouders tegen het eind-examen inlichtingen worden ingewonnen betreffende de studie te Delft bij leeraren of directeuren van inrichtingen van middelbaar onderwijs, die in 't geheel niet ter zake deskundig zijn, kan een commissie als bovenbedoelde, mits haar bestaan tijdig ter kennis van belangstellenden wordt gebracht, goede diensten bewijzen ter voorlichting en ook talloze kleine inlichtingen van zakelijken aard verstrekken. Dat hierbij de uitgaaf der Handleidingen-Vereeniging „De Studie te Delft” goede diensten kan bewijzen, spreekt van zelf.

Gaan wij nu over tot een chronologisch verslag der handelingen.

Handelingen.

Aan het begin van het cursusjaar 1916—17 was de C.C. als volgt samengesteld:

W. van Lookeren Campagne, Voorzitter.
A. M. de Rouville de Meux, bouwk. afgev. Practische Studie, Secretaris-Penningmeester.
J. R. Bouten, civ. afgev. Pract. Studie.
J. B. Leeuwenberg, afgev. E.T.V.
J. A. Nieulant, afgev. Leeghwater.
J. B. Grandjean, afgev. Mijnbouw. Vereeniging.
E. J. Weijers, afgev. William Froude.
H. A. J. Hietink, afgev. Techn. Gezelschap.
J. Muijsken, afgev. Handleidingen-Vereeniging.

Al in het vorig verslag is de kwestie der bemiddelingscommissie uiteengezet, zoodat om niet in herhaling te vallen, het voldoende zij te vermelden, dat de instelling van de commissie, die tot stand kwam met behulp van Rector-Magnificus en Assessoren en ten doel heeft adviezen te verstrekken bij de verzoeken om studieverlof der ingeschrevenen, een succes van den arbeid der C.C. mag heeten.

De aankondiging van den aanvang van colleges en oefeningen na afloop der vacantes, een zaak die in het vorig jaar ter sprake was geweest en waarin de C.C. gemeend had de vakvereenigingen te moeten verzoeken er hun aandacht aan te wijden, is gebleken te zijn iets van belangrijkheid ontbloot, daar de meeste besturen hier niet op gereageerd hebben.

Verder werd aan prof. Van der Bilt gevraagd, dat een zoodanige roosterwijziging voor het studiejaar 1916—17 zou plaats vinden, dat niet meer het 2e college-uur, tusschen het 1e en 3e in, vrij is.

De kwestie van het niet-werken der zuurkast in het laboratorium van prof. Ter Meulen werd in dier voege opgelost, dat de heer Van Lookeren Campagne de betrokken 53 studenten bijeenriep op 27 September 1916, opdat zij het request aan Z.E. den Minister van Binnenlandsche Zaken zouden kunnen onderteekenen. Dank zij het optreden van de C.C. werd ook deze kwestie bevredigend opgelost.

Tevens is getracht door den C.C. afgevaardigde, namens het T.G., om het college Textiel van prof. De Vooy te splitsen, opdat het gemakkelijker te volgen zou zijn. Op dit verzoek werd afwijzend beschikt.

In aansluiting met het verzoek der technologiën om splitting van het textiel-college van prof. De Vooy, onderzocht het bestuur van Leeghwater, of het wenschelijk was dat de werktuigbouwkundigen dit verzoek ondersteunden. Het bleek echter, dat hiervoor geen redenen aanwezig waren.

Het natuurkundig laboratorium van prof. M. de Haas werd niettegenstaande de bemoeiingen van den C.C. afgevaardigde, den Zaterdagmiddag voortaan voor proefnemingen gesloten.

Tenslotte werd de medewerking der C.C. verzocht door eenige leden van het T.G. inzake klachten over te zware eischen gesteld aan laboratorium-arbeid en om een onderzoek in te stellen naar het knoeien van a.s. technologiën bij het analyseren en vervaardigen van preparaten. De C.C. was van meening dat die klachten ongegrond waren en de andere kwestie buiten hare werking lag.

In November 1916 werd de C.C. als volgt samengesteld:

W. van Lookeren Campagne, Voorzitter.
A. M. de Rouville de Meux, bouw afgev. Practische Studie, Secretaris-Penningmeester.
J. R. Bouten, civiel afgev. Pract. Studie.
W. Snijders, afgev. E.T.V.
C. J. Bouten, afgev. Leeghwater.
H. L. Matthijsen, afgev. Techn. Gezelschap.
M. W. Voogt, afgev. William Froude.
G. J. Geursen, afgev. Mijnbouw. Vereeniging.
E. J. Gratama Szn., afgev. Handleidingen-Vereeniging.

Van verschillende zijden werd geklaagd over het uitverkocht zijn van verschillende handleidingen. In den loop van het jaar werd echter de herdruk van de handleidingen: Stoomwerktuigen, Ketels, Wiskunde-Vraagstukken, Telegraphie en Telephonie weder bezorgd.

De handleiding Hefwerktuigen werd uitgebreid. Met het oog op het boek van prof. Klopper, over Toegepaste Mechanica, zullen de drie desbetreffende handleidingen niet meer worden herdrukt.

Hetzelfde is het geval met de handleiding Arbeidswetgeving.

In den loop van December traden uit de Commissie de heeren J. R. Bouten en A. de Rouville de Meux, die respectievelijk werden vervangen door de heeren J. B. Dumont en A. J. van der Steur. In Februari werd in de plaats van den heer Van Lookeren Campagne tot voorzitter gekozen de heer Cl. G. Driessen, terwijl de heer Dumont het secretarispenningmeesterschap op zich nam. De heer C. J. Bouten bedankte in Mei als afgevaardigde van Leeghwater en werd opgevolgd door den heer B. Bölger.

De C.C. was dus als volgt samengesteld:

Cl. G. Driessen, Voorzitter.
J. B. Dumont, civiel afgev. Practische Studie, Secretaris-Penningmeester.
A. J. van der Steur, bouw. afgev. Pract. Studie.
B. Bölger, Afgev. Leeghwater.
W. Snijders, afgev. E.T.V.
H. L. Matthijsen, afgev. T.G.
G. J. Geursen, afgev. Mijnb. Vereeniging.
M. W. Voogt, afgev. William Froude.
E. J. Gratama Szn. afgev. Handleidingen-Vereeniging.

In Maart werd een schrijven van instemming met het voorstel van wet tot wijziging van de hooger onderwijswet (wetsontwerp Limburg) aan den Voorzitter der Tweede Kamer der Staten-Generaal gericht.

In dienzelfde maand werd een ontwerp: Regeling van de Organisatie ter behartiging van de Studielabelen der Ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool te Delft door de Centrale Commissie aan de vakvereenigingsbesturen voorgesteld en, na kleine wijzigingen, in de besturenvergadering aangenomen. Echter bleken bij Leeghwater, E.T.V. en T.G. bezwaren te bestaan tegen het artikel betreffende het stemrecht. Een actie tot wijziging van dit artikel voerde tot het aannemen van het nu bestaande artikel 7.

Den 4en Juni 1917 trad deze regeling in werking.

Ondertusschen was door het niet meer uitleenen van boeken uit de afdelingsbibliotheek der Technologiën de aandacht gevestigd op de bibliotheek der T.H. Deze bibliotheek bleek talrijke gewenschte boeken niet te bezitten, terwijl tevens voor assistenten, die overdag geen boeken konden halen, dit door de vroege sluitingsuren erg moeilijk werd gemaakt. Veel klachten kwamen in over de moeilijke in-deeling der catalogi, die veel tijd en geduld eischten. Ook de in-deeling der onderwerpen gaf aanleiding tot klachten. De C.C. besloot nu van de verschillende vakvereenigingen opgaven te vragen van boeken, waarvan de aanschaffing

voor de betreffende faculteiten van belang was, teneinde hierover met den bibliothecaris overleg te kunnen plegen. Daar onderhandelingen hierover met den bibliothecaris gaande zijn, kunnen nog geen resultaten medegedeeld worden; wij hopen echter, dat in het komend jaar de geheele kwestie bevredigend opgelost zal worden.

De C.C. meende zich te moeten bemoeien met de brandstoffenvoorziening voor den komenden winter, waartoe zij zich in verbinding stelde met het brandstoffendistributie-bureau. Toen na eenigen tijd bleek, dat de Senaat van het D.S.C. dergelijke stappen had gedaan, werd na gezamenlijk overleg besloten de brandstoffenvoorziening voor alle ingeschrevenen aan den Senaat over te laten.

Naar aanleiding van de voorgestelde reorganisatieplannen van het Corps werd de houding welke de C.C. hier tegenover zou moeten aannemen besproken in de besturenvergadering van 17 Juni. Nadat de C.C. in deze vergadering op de hoogte was gebracht van de dikwijls divergeerende opinies der vakvereenigingen werd een conferentie belegd van Centrale Commissie en Senaat van het D.S.C. In deze langdurige vergadering werden echter geene besluiten of moties aangenomen welke voor de C.C. zelve van belang konden worden genoemd. We kunnen er dus verder het stilzwijgen over bewaren.

Als laatste handeling, in het cursusjaar '16-'17 van de C.C. zij hier vermeld de instelling, gedurende l.l. zomervacantie, van een vacatie-studiecommissie, bestaande uit een lid van elke vakvereeniging, welke adviezen en inlichtingen verstrekke, de studie aan de T.H. betreffende, aan ouders en voogden en toekomstige studenten. De commissie was als volgt samengesteld:

P. Jongejan, Voorzitter, (v. electr. ing.)
H. W. Mauser Jr., Secretaris, (v. scheik. ing.)
C. C. J. de l'Espinasse, (v. bouw. ing.)
H. J. Heuvelink, (v. civ. ing.)
Ir. R. de Greve, (v. mijn. ing.)
Ir. P. de Haart, (v. mijn. ing.)
L. Troost, (v. scheepsb. ing.)
W. Staring, (v. werkt. ing.)
Mej. N. E. Nelemans, (v. a.s. vrouw. studenten).

De samenstelling van deze commissie en haar doel, adviezen te verstrekken voor de studie te Delft, werden in de groote dagbladen en de studentenpers gepubliceerd.

De resultaten van de instelling en werkwijze der Vacantie-Studiecommissie waren vrij bevredigend. Het aantal personen dat door deze commissie van inlichtingen en adviezen werd voorzien was tamelijk groot. Het zal echter aanbeveling verdienen in het vervolg de namen der Vac. Stud.-commissarissen een geruimen tijd vóór de eind examens der burgerscholen en gymnasia bekend te maken en tevens zou het geven van meer publiciteit aan dit lichaam de goede werking er van verhoogen.

Tegen het einde van den cursus bedankte de heer Dumont als secr.-penningmeester van de C.C. en werd tijdelijk in zijne plaats benoemd de heer E. J. Gratama Szn.

Aldus door ons opgemaakt.

Cl. G. DRIESSEN.
E. J. GRATAMA SZN.

Goedgekeurd op de C.C. vergadering van 31 Januari 1918.

C. J. BOUTEN, Voorzitter.
M. DE BUSSY, Secretaris.

Centrale Commissie tot Behartiging van Studielabelen.

De bibliotheek der T.H.

Het groot aantal mondelinge klachten over de bibliotheek der T.H., dat de C.C. rechtstreeks of langs een omweg bereikte, deed haar vermoeden, dat haar oproep in het S.W. van 30 Nov. en het T.S.T. van 20 Dec. om die klachten nauwkeurig te omschrijven en toe te lichten, talrijke antwoorden zou utlokken. Aan deze verwachting werd in het geheel niet voldaan; slechts enkele ingeschrevenen gingen op dien oproep in en stelden hun opmerkingen te schrift. Bovendien waren van deze opmerkingen nog eenige van te weinig algemeenen aard om door de C.C. behandeld te worden.

Aan de inzenders en aan den heer Frijlink, die zoo wel-

willend was eenigen tijd met haar mede werken, betuigt de C.C. door dezen haren dank.

Ondanks het gebrek aan belangstelling ging de C.C. over tot een onderzoek en tot besprekingen met den bibliothecaris. De bereikte resultaten en de verkregen inlichtingen zijn hieronder samengevat volgens het schema genoemd in de bovenvermelde publicatie. **Hij, die gebruik maakt of zal maken van de bibliotheek stelle zich dus van het onderstaande op de hoogte.**

A. Aanschaffing van werken.

De bibliothecaris heeft jaarlijks te beschikken over slechts f 23,000, waaruit ook het onderhoud van het gebouw bekostigd moet worden. De tijdschriften verbruiken van deze som reeds circa f 10,000. De bibliothecaris heeft dan ook herhaaldelijk aangedrongen op verhooging van het bedrag, echter zonder succes. Het bestaan der bibliotheek wordt in het algemeen door de regeering vergeten: een met rijkssubsidie uitgegeven werk („Nova Guinea”) moest zij van particuliere zijde ontvangen, op een lijst van instellingen, waar stukken uit de rijksarchieven ontboden kunnen worden, stond zij (in tegenstelling met de bibliotheek der Handels Hoogeschool) niet vermeld. De C.C. zal den bibliothecaris steunen bij zijn pogingen in dezen toestand verbetering te brengen.

Het gedeelte van de jaarlijks beschikbare som, dat overblijft voor aanschaffing, wordt gelijkelijk over de afdelingen verdeeld; een klein bedrag wordt op zij gelegd voor werken, die veel aangevraagd worden doch buiten het gebied der techniek liggen (geschiedenis, heraldiek, enz.)

Een commissie van advies voor de aanschaffing van werken, samengesteld uit hoogleeraren, heeft vroeger bestaan; zij is echter opgeheven, daar het beter bleek te zijn, dat de beslissing bij één persoon blijft. De bibliothecaris houdt echter steeds contact met de hoogleeraren, en neemt gaarne de adviezen van de vakvereenigingen aan. De lijsten, samengesteld door Leeghwater, E.T.V. en William Froude naar aanleiding van het verzoek der C.C. aan de vakvereenigingen, zijn hem ter hand gesteld.

Ten slotte wordt aan aanvragen in „Desiderata” (Leeszaal I) in het meerendeel der gevallen gehoor gegeven; van dit aanvraagboek wordt nog zeer weinig gebruik gemaakt; men bedenke bij het invullen echter, dat niet ieder boek door de bibliotheek kan worden aangeschaft, met name niet populaire werken en goedkope overzichtswerken (o.a. vele Göschens).

B. 1. Wijze van aanvragen.

Deze zal vereenvoudigd worden door het ter beschikking stellen, in de hal, van aanvraagbiljetten van een gewijzigd model. Een belangrijke vereenvoudiging is echter bij een groote bibliotheek, die noodzakelijk een afgescheiden boekenruimte moet hebben, niet te verkrijgen.

2. Inrichting der catalogi.

De bibliotheek verkeert in een tijd van dubbelen overgang. Ten eerste is door de verhuizing een nieuwe schikking van de boeken in de kasten noodig. Ten tweede wordt de inrichting van de catalogi veranderd. Bovendien worden doorlopend nieuwe werken aangeschaft, die direct ondergebracht en gecatalogiseerd worden; men bedenke hierbij dat de boekerij ± 200 000 banden telt. Tengevolge van dit alles is het tijdelijk noodig, dat men eenige oplettenheid betracht bij het gebruik van de catalogi en steeds daarbij raadpleegt bladz 5 van de „Lijst van de Boekwerken en Tijdschriften in de Leeszaal; tevens Handleiding en Gids voor den bezoeker”, die in de hal ter inzage ligt en in de garderobe te verkrijgen is.

Hier worde slechts 't volgende vermeld.

Er zijn twee alphabetische catalogi: een oude blok-catalogus (bij het binnenkomen in de hal rechts achter in den hoek) en een nieuwe kaart-catalogus (bij 't binnenkomen onmiddellijk links). De titels der werken zijn hierin gerangschikt volgens de beginletters van de namen van de schrijvers (of van de sleutelwoorden). De kaart-catalogus is op sommige punten, de blok-catalogus op andere punten niet volledig (boekje raadplegen!) Witte strooken op de catalogus-kasten zullen ten overvloede de gebruikers waarschuwen.

De nieuwe systematische catalogus is nog slechts gereed voor Wiskundige Wetenschappen en Schoone Kunsten en Kunstnijverheid, hij is ter perse voor Algemeene Wetenschappen en binnenkort persklaar voor Schei-

kunde en Natuurkunde. De titels zijn hier verdeeld en onderverdeeld volgens de onderwerpen (een boek kan dus op verschillende plaatsen genoemd worden). Voor de verdeling en onderverdeling raadplege men de boekjes op de tafel vóór de kasten. De bibliothecaris houdt zich aanbevolen voor opmerkingen over de omschrijving van de verschillende onderwerpen in die boekjes.

De kast rechts van den ingang bij het binnenkomen en de folioboeken op het bureau genummerd van 1 tot 22 hebben slechts de hoofdverdeling volgens het onderwerp; het opzoeken van boeken hierin is dus zeer tijdrovend. Ook de laden onder „Aanwinsten van 1911” moeten dan doorzocht worden.

3. Plaatsing der boeken (in de leeszaal).

Hierover bereikten de C.C. geen klachten. Wie in in een bijzonder geval gaarne een verandering zag aangebracht moet zich wenden tot den bibliothecaris of een verzoek in „Desiderata” plaatsen.

4. Duur en voorwaarden van uitleening.

Het euvel van het niet of te laat terugbezorgen van boeken heeft groote afmetingen aangenomen. **lordigheid en nalatigheid van den een bezorgt hierbij last aan vele anderen**. Ieder dient er voor te zorgen, **dat niet noodeloos werken bij hem rondslingeren**, die een ander noodig kan hebben. Dit geldt ook en vooral voor het terugbezorgen vóórdat de maand, die het reglement als eerste termijn van uitleening noemt, verstreken is.

Door het aanhouden van een zwarte lijst met de namen van hen, **aan wie geen boeken meer worden uitgeleend**, gaat de bibliothecaris het misbruik tegen. Aan het weigeren van den toegang tot het gebouw aan de schuldigen kan practisch niet de hand worden gehouden. Aanschaffing van de niet teruggebrachte werken en terugvordering van de kosten leidt tot een langdurige rechtsvervolgning. In verband hiermede zal het volgend jaar ieder, die een werk mee naar huis wenscht te nemen, éénmaal het reglement in extenso moeten tekenen. Instelling van een boetesysteem is niet mogelijk.

Ten slotte volgen hier eenige aanwijzingen omtrent het ter lezing krijgen van werken uit andere bibliotheken en het aanvragen van werken van buiten de stad.

Door bemiddeling van iedere rijks- of gemeente-bibliotheek in Nederland kunnen boeken aangevraagd worden uit iedere andere dier bibliotheken. Het aanvragen der boeken moet dan aan het personeel overgelaten worden; de verzending der pakketten geschiedt kosteloos. Bij de bibliotheek der T.H. wordt men per briefkaart gewaarschuwd, zoodra het aangevraagde werk aangekomen is.

Ieder kan zich ook rechtstreeks per briefkaart tot een bibliotheek wenden, met het verzoek een boek op te zenden; de verzending geschiedt dan op kosten van den aanvrager; men moet dus bij de aanvraag de noodige postzegels voegen. Doet men dit niet, dan ontvangt men ook geen bericht over afwezigheid, enz.

De Secretaris der C. C.,
M. DE BUSSY.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

D. S. D. C. „Logika”.

Vergadering op 12. Februari 1918.

Spreker: de heer W. H. Koster van Grooss.

„Over meerdimensionale en niet-Euclidische Meetkunde.”

Na gewezen te hebben op de geest van kritiek, die in de laatste jaren merkbaar was geworden en ook in dit onderwerp tot uiting was gekomen, behandelde spreker vluchtig de opbouw van de elementen van Euclides en wees de zwakke punten aan om zoodoende te komen tot de moderne definities van punt, lijn en lineaire ruimte.

Hij gaf drie methoden aan om te komen tot de vier dimensionale ruimte, nl. 1°. door een punt buiten R_3 met alle punten van R_3 te verbinden, waardoor de puntverzameling R_4 ontstaat; 2°. door wenteling van de R_3 om een R_2 ; 3°. door te letten op de kleine uitgebreidheid, die de verschillende ruimten loodrecht op zich zelf bezitten. In dezen zin is dan een R_3 als een vlak op te vatten.

Het aantal punten, dat een ruimte bepaalt, heet de *puntwaarde*, en deze vormen, verbonden, een simplex, dus voor de R_3 een viervlak. Spreker luidde daaruit af

$$d = d_1 + d_2 - d_{12}$$

waarin d_1 = het dimensiegetal van de ruimte 1, d_2 dat van de ruimte 2, d_{12} het dimensiegetal van de gemeenschappelijke ruimten, en d dat van de ruimte, die bepaald wordt. Uit deze formule volgt bv., dat twee R_3 's elkaar in R_4 in een vlak snijden: $4 = 3 + 3 - d_{12}$, dus $d_{12} = 2 = \text{vlak}$.

Spreeker wees op de beteekenis der meerdimensionale meetkunde voor de projectieve meetkunde en het relativiteitsbeginsel, en ging daarna over tot de behandeling der niet-Euclidische meetkunde.

Hij schetste de eigenschappen van de meetkunde op de bol, het platte vlak en de pseudosphere, en betoogde dat men in de R_4 de R_3 alle mogelijke vormen kan doen aannemen. Werd dit een bol, dan gold de meetkunde van Riemann, werd het een vlak met negatieve kromming, dan die van Labatschewsky—Bolyai.

Waar de algemeene aanschouwingswijze dus wijst op onze onzekerheid of onze ruimte al of niet-Euclidisch is, daar moet wat in de bewijsvoering der gewone meetkunde haperen. Inderdaad is het vijfde postulaat van Euclides niet te bewijzen: door een punt buiten een lijn is steeds één en slechts één lijn evenwijdig aan een andere mogelijk.

Spreeker gaat dan na de mogelijkheid van de vierde dimensie. Wanneer we in navolging van Pasch de vlakken

niet ∞ dun opvatten, maar deze een zekere uitgebreidheid toekennen, dan is voor het oppervlak van een figuur ook de inhoud van de dan driedimensionale ruimte te stellen. Een denkend wezen in deze ruimte ware dan zeer wel bestaanbaar, daar dit dan feitelijk driedimensionaal was zonder er zelf ook maar iets van te bespeuren. Zoo is het ook mogelijk, dat alle zoogenaamd driedimensionale voorwerpen een kleine vierde dimensie hebben, zonder dat wij er iets van merken.

Vervolgens beantwoordde spreker nog verschillende vragen.
d. V.

D. V. S. V.

Er is ons gebleken dat de laatste alinea van onze critiek op de almanak door velen verkeerd is opgevat. Wij hebben bedoeld een aanmerking te maken op de meer dan hinderlijke tafelmanieren van enkele leden.

M. A. J. BREVET.
C. M. JELGERSMA.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

NEDERLANDSCHE VEREENIGING
„Schoonheid in Opvoedingen Onderwijs”
Afdeling 's GRAVENHAGE.

Openbare Voordracht met Lichtbeelden
te houden

door den heer HENRI BOREL,
over: „CHINEESCHE KUNST IN VERBAND
MET CHINEESCHE WIJSBEGEERTE”,
op Dinsdag 26 Februari 1918,
des avonds 8 uur,

in het Gebouw DE RUIJTERSTRAAT 67, 's Gravenhage.
TOEGANGS-PRIJS voor Leden f 0.35 en voor niet-Leden
f 0.50. Kaarten verkrijgbaar en plaatsbespreking Maandag
25 en Dinsdag 26 Februari aan het Gebouw DE RUIJTER-
STRAAT 67, van 10—4 uur.

**NOG SLECHTS EENIGE
EXEMPLAREN VOORRADIG.**

ALMANAK D. S. C.

De overgebleven almanakken van vorige jaren worden voor Corpsleden beschikbaar gesteld tegen 20 CENT PER STUK.

HET LUSTRUM-GEDENKBOEK 1903
2 deelen met tal van illustratiën voor f 0.50 de twee deelen, en

HET LUSTRUM-GEDENKBOEK 1908
1 deel op zwaar papier gedrukt met een groot aantal illustratiën en pentteekeningen voor 75 ct. per exemplaar.

Een intekenlijst is neergelegd bij de Technische Boekhandel J. Waltman Jr. Binnenwatersloot, door den Thesaurier van den Senaat wordt over het bedrag beschikt.

DELFTSCHE
Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Vanaf heden verkrijgbaar DINERS gelijk aan die van de DELFTSCHE COÖPERATIEVE KEUKEN, tegen DEZELFDE PRIJZEN.

Voordeelen: geen verplichte storting, geen betaling vooruit, VERWARMDE BUSSEN.

Uitgebreider menu's tegen de oude prijzen blijven daarnaast gehandhaafd.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

HOTEL „CENTRAL”.

CAFE-RESTAURANT EERSTE RANG.

WIJNHAVEN 6-7.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Billardzaal met Wilhelmina-Billard.

PLATS DU JOUR VAN 12—2 UUR.

A LA CARTE DEN GEHEELEN DAG.

DINERS en AVONDSHOTELS van 5-7 uur.

Uitstekende Keuken.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 FEBRUARI 1918. No. 17.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap
„Practische Studie”.

LEZING MET LICHTBEELDEN op Dinsdag 26 Februari
1918 in de Bibliotheek der T. H. Aanvang half acht.

Spreker: Prof. Dr. A. E. BRINCKMANS, Hoogleraar aan
de Universiteit te Karlsruhe; tijdelijk verbonden
aan het Duitsche Gezantschap te Den Haag.

Onderwerp: „Historische Stadtbaukunst als Vorbild der
modernen Stadtbaukunst.”

N.B. Prof. Mr. J. H. Valckenier Kips was zoo welwillend
het bestuur op de aanwezigheid van den Duitschen geleerde
in den Haag, attent te maken, waardoor een interessante
lezing aan ons programma kon toegevoegd worden.

De Secretaris:

C. C. J. DE L'ESPINASSE, Noordeinde 1.

Een Nederlandsche toekomst voor Nederland.

LEZING van Ir. B. STEPHAN, w.i. voor de Studenten-Afd.
Delft van het Algemeen Nederlandsch Verbond.

Nadat de voorzitter van de Afd. duidelijk had doen uit-
komen, dat aan het houden van deze lezing geen anti-
Duitsche gevoelens ten grondslag lagen, maar dat de be-
doeling van dezen avond was, een helder licht te werpen
op de gevaren, die de Nederlandsche nijverheid en techniek
bedreigen, kreeg de heer Stephan het woord.

Spreker deelde mee, dat hij verheugd was, in een stu-
dentenkring het woord te kunnen voeren over een onder-
werp, dat hem zoo na aan het hart ligt: het belang van
de Nederlandsche nijverheid. Toen spr. in 1915 de brochure
schreef: „Een dreigend gevaar... Een waarschuwing
tegen de toenemende verduitsching van handel, techniek
en nijverheid”, stonden de zaken er veel ongunstiger voor
dan thans. Meer en meer begint het tot alle betrokkenen
door te dringen, dat het van het hoogste belang is, dat de
Nederlandsche nijverheid goed voorbereid wordt voor den
komenden strijd. De technische studenten zien nog lang
niet genoeg het belang daarvan in. Er dreigt voor ons
land gevaar door den machtigen economischen invloed
van onze Oostelijke naburen. Door de vreedzame toename
van dien invloed in ons land zou op den duur onze positie
als zelfstandige staat gevaar lopen. Om dat tegen te gaan,
kan men van verschillende middelen gebruik maken:
a) indirecte o.a.: het beter wakker schudden van ons
nationaliteitsbesef, b) directe: het versterken van onze
bronnen van welvaart, in het bijzonder onze industrie.

Een Nederlander had steeds een tegenzin tegen alle
Nederlandsche uitingen en producten. Gedeeltelijk is ons
onderwijs daarvan de schuld, waar steeds meer de aan-
dacht wordt geschonken aan het roemrijke verleden van
ons land, dan op de gelegenheden tot groote prestaties, die
nog steeds voor ons open zijn. Het „we zijn een klein land
en dus tot niet veel in staat” moet er uit. We hebben te
veel als een zwakkeling respect voor onzen sterken buur-
man. We zijn, dank zij verschillende goede eigenschappen
van de Nederlanders, best tot prestaties in staat, gelijk-
waardig aan die van de Duitschers, maar we moeten niet
ons best doen, imitatie-Duitscher te worden: „een futloos
2e treksel” Het heele Duitsche stelsel is een harmonieuse
uiting van het Duitsche volkskarakter, maar past niet bij
ons karakter. Duitschland dankt zijn enorme economische
macht, zijn grootsche cultureele ontwikkeling voornamelijk
aan één ding: *organisatie*. Alles is er op ingericht, het
rendement zoo hoog mogelijk op te voeren, zoowel op het
gebied van kunst, muziek, letteren, enz. als op stoffelijk
gebied. Regelmatig, stelselmatig wordt aan alles voortge-
bouwd; een Duitscher werkt steeds „georganiseerd aan de
beschaving.”

Duitschland's groote ontwikkeling heeft voor ons tweërlei
gevaar:

1°. letten we daardoor te veel éézijdig op Duitschland
en zien daardoor de goede dingen in andere landen over
het hoofd;

2°. de Duitsche industrie is direct gevaarlijk voor de onze.

Het 1e gevaar treedt bij het onderwijs, speciaal het tech-
nisch onderwijs, sterk op den voorgrond: Duitsche ideeën
worden aanbevolen, Duitsche methodes worden toegepast,
de gemakkelijk verkrijgbare Duitsche boeken worden verre-
reweg het meest gebruikt.

De alles overheerschende organisatie leidt allicht tot
excessen: de grens tusschen verstand en gevoel moet niet
worden overschreden (excessen: 't idee van het meer-
vrouwen-systeem, 't normaliseeren van de kunst).

Vergeeten wordt vaak, dat 't voor een mensch belangrijker
is, tot een hooger ideëel niveau te komen dan tot een
hooger materieel niveau. Systematisch wordt in Duitschland
de wetenschap vooruitgeholpen. Juist dat systematisch
werken heeft vaak wel geleid tot vergrooting van de pro-
ductie, maar niet tot verbetering van de qualiteit.

Onder de vele Duitsche leerboeken schuilt ook betrekkelijk
minderwaardig materiaal. Het is vaak lastig, in een systeem
helderheid te brengen. Die helderheid vinden we vaak wel
bij andere schrijvers. Het is echter veel gemakkelijker aan
Duitsche, dan aan andere catalogi te komen. Als de andere
bronnen niet bij ons komen, moeten wij naar de andere
bronnen! Er komt reeds verbetering: o. a. wordt onder
leiding van het „Comité Holland-Frankrijk” gewerkt aan
een systematische catalogus van aanbevelenswaardige
Fransche werken. De „Vereeniging tot verbreiding van
kennis van Nederland in den vreemde” werkt ook heel
nuttig, o. a. door in het buitenland bekendheid te geven
aan de wetenschappelijke behoeften van Nederland.

Veel jongelui wenden zich voor hun studie tot Duitschland,
zij komen dan terug, zoozeer overtuigd van de grootheid
en de macht van Duitschland, dat zij in ons land niets
goeds meer zien. Bovendien trachten zij hier overal discipelen
te maken. Voor technisch onderwijs b.v. hoeft men absoluut
niet naar Duitschland te gaan: zoowel ons middelbaar
als ons hooger technisch onderwijs kan best wedijveren
met 't Duitsche.

Door het vele gaan naar Duitschland en het vele lezen
van Duitsche boeken neemt het aantal Germanismen in
onze taal sterk toe: des te gevaarlijker waar de Duitsche
taal zooveel overeenkomst met de onze vertoont. De „Taal-
commissie” van het A. N. V. heeft hier een groot arbeidsveld.

De Nederlandsche industrie heeft te kampen met:

- 1°. onvoldoende bekendheid en gebrek aan waardeering;
- 2°. gebrek aan kapitaal;
- 3°. groote krachtsverspilling, waar groot eenheid noodig
was.

Wat het eerste punt betreft: vooral in den oorlogstijd
is de belangstelling in de Nederlandsche nijverheid van
Nederlandsche zijde sterk toegenomen: door gebrek aan
producten en door het nuttig werken van 2 groote lichamen,
a) de Maatschappij van Nijverheid en b) de vereeniging:
„Het Nederlandsch fabrikaat” (deze laatste vereeniging
heeft een „contrôlemerk” ingesteld: een waarborg, dat een
artikel een goed, Nederlandsch fabrikaat is; van „Het
Nederlandsch fabrikaat” is ook het initiatief tot het houden
van een Nederlandsche Jaarbeurs uitgegaan).

Wat het gebrek aan kapitaal aangaat: de Nederlandsche
kapitalisten hadden steeds neiging tot speculeeren: er werd
veel liever geld belegd in Amerikaansche en Russische
fondsen, dan in de Nederlandsche nijverheid.

Wij hebben in ons land een bankwezen noodig, dat de
nijverheid steunt. We zien, dat in dezen tijd de banken
hier te lande meer en meer die richting uitgaan, zij het
ook ten deele uit eigen belang. Onze kleine industrieën
moeten in de gelegenheid worden gesteld, op langen termijn
crediet te verkrijgen.

Duitschland is den laatsten tijd onevenwichtig industrieel
ontwikkeld. Duitschland had expansie noodig in zijn handels-
betrekkingen. Daardoor moest het met andere landen in
conflict komen. Na den oorlog zullen veel afzetgebieden
voor Duitschland verloren gaan. Om die schade goed te
maken, zal de Duitsche industrie twee wegen inslaan:
1°. een directe, het verkrijgen van nieuwe afzetgebieden;
2°. een indirecte, Duitsch kapitaal zal trachten, industrieën
in neutrale landen wakker te roepen, die als Duitsche
industrieën hun producten leveren, maar in het buitenland
als „neutrale” industrieën hun afzetgebieden vinden. Vooral
voor dat laatste moeten wij oppassen; er bestaat het gevaar,
dat de Duitsche invloed in ons land daardoor groot wordt;
onze zelfstandigheid loopt daardoor op den duur gevaar.
We moeten zorgen, dat de aandelen van onze industrieën
niet in de handen van Jan en Alleman komen.

We moeten ook positieve maatregelen nemen: onze in-
dustrie moet krachtig staan. De Duitsche kartelvorming
ligt niet in het Nederlandsch karakter: daarvoor heeft een
Hollander te veel neiging tot zelfstandigheid. Wij moeten
't meer aan den coöperatieven kant zoeken:

1°. door *inkoop* in het groot; dan loont 't voor Fransche en Engelsche industrieën meer de moeite, mee te concurreren met de Duitsche voor de levering van grondstoffen en half-fabrikaten;

2°. door *wetenschappelijke bedrijfsleiding*; een klein bedrijf kan niet zijn eigen laboratorium voor wetenschappelijk onderzoek bekostigen; daarom moeten daarvoor meerdere industrieën zich vereenigen.

De Staat kan zorgen voor een betere voorlichting van de buitenlandsche markt: we hebben behoefte aan een goede consulaire dienst. Daarnaast zullen de industrieën nog hun eigen particuliere personen noodig hebben, om 't buitenlandsche terrein te verkenen: dat kan ook op coöperatieve grondslag gebeuren. Samenwerking met banken in het buitenland, in de eerste plaats Nederlandsche, zal zeer noodig zijn.

Niet alleen van Duitsche zijde dreigen gevaren voor onze nijverheid: van Entente-zijde zullen we waarschijnlijk last ondervinden door allerlei uitzonderingsmaatregelen, invoerrechten, het sluiten van bepaalde koloniale gebieden, enz.

De Economische Bond heeft ook de bevordering van de Nederlandsche nijverheid door overeenkomstige maatregelen, als de genoemde, op haar werkprogramma.

De Jaarbeurs is een uiting van de meerdere belangstelling in de Nederlandsche nijverheid. Spreker verwonderde zich er over, dat hij, gedurende zijn lang verblijf op de Utrechtsche Jaarbeurs van 1917, zoo weinig studenten zag.

In de studie te Delft moest de economie meer op den voorgrond treden. Nu heeft een technisch student van prijsverhoudingen, moeilijkheden op handelsgebied, die de nijverheid te doorworstelen heeft enz. te weinig verstand.

De industrie heeft behoefte aan economisch goed onderlegde ingenieurs.

Spreker eindigde zijn belangwekkende lezing met de woorden: „laten wij steeds zorgen, dat zoowel onze politieke, als onze economische zelfstandigheid volkomen intact blijft”.

TER BESTRIJDING.

De vorige stelling heeft weinig bestrijding gevonden. Mag het dan zijn dat velen het er niet mee eens zijn; *actieve* bestrijders zijn er toch blijkbaar niet. Voorstanders zullen met vreugde gehoord hebben hoe belangrijke deelen van de a. s. Lustrumviering door studenten verzorgd worden. Het initiatief van de feestcommissie is werkelijk zeer toe te juichen, en het is te hopen dat, wanneer deze proef slaagt, wat m. i. vrijwel zeker is, wij ook over vijf jaar iets beter krijgen dan de gewone luisterrijke optocht van Molkenboer's *ma. nequins*.

Nu een ander praatje.

Het is een jammerlijke gewoonte geworden dat aftredende leden van een bestuur automatisch tot eere-lid van dat be-

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

VI.

Als al de klokken van het stedeke, een voor een, hun twaalf slagen hebben doen galmen, en als de laatste dreunende klanken over de schilderachtige daken weggolven en versterven langs de grachten; dan openen zich de deuren naar het arbeidsterrein en laten gansche scharen hongerigen door, die snel ontvluchten de vuile oorden van ellende en slaafschheid om hun rust en hun schamel brood te zoeken in 't eenvoudig stulpje. Dan openen zich niet alleen de poorten der gist- en bierfabrieken, dan openen zich ook de deuren der collegezalen, en laten een horde afgematte, ten doode toe vermoeide ongelukkigen, kapot van zware wijsheid, door. De jongeren, snakkend naar vrijheid en lucht, werpen zich in de vrije ruimte, de armen uitgebreid, herademend. De anderen zijn al gewend en niet meer vermoeid noch bek af, machines als het zijn geworden onder de al te dorre handen der geleerden. Daar is geen menschelijk leven meer in die wezens, gevoelloos zijn ze, en alsof er niets aan hen gebeurd is verlaten ze in sloomen gang de gebouwen, dom rondkijkend met hun zwaar verdenste gezichten, sloffen de groote platvoetschoenen, sigarenkistjes van vijftig gelijk, die uitkomen onder de uitgerafelde broekspijpen. Tweekleurig zijn hun pakken, een zwart-en-witgestreepte broek van onder den cut-away is verhuisd naar het valse, hier en daar glimmende blauwe-pak-dat-veel-mee-gemaakt-heeft. De bedienden, de snorren opgedraaid, staan voor de uitgangen met assistentenair en laten zich door de studenten groeten, wel bewust van hun waardigheid.

stuur benoemd worden. Dit heeft vele kwade gevolgen. Ten eerste verliest het eere-lidmaatschap alle waarde. Ten tweede zal een groot aantal eere-leden zeer dikwijls een bestuur in zijn werkzaamheden hinderen. Een jong bestuur zal niet oude eere-leden voor het hoofd willen stooten en hun adviseerende stem wordt dikwijls tot een werkelijke. Heeft een jong bestuur hulp noodig van een ervaren oud-bestuurslid, zoo kan het hem om raad vragen en op een bestuursvergadering noodigen en geen werkelijk voor een vereeniging voelend oud-lid zal zijn hulp weigeren.

Als gevolg van deze bemoeiingen kan hij dan tot eere-lid van het bestuur benoemd worden; maar wat weet een opkomend bestuur van de prestaties en de gedragingen van het aftredende af?

Ten derde brengt het hebben van vele eere-leden groote financiële bezwaren mee voor het jonge bestuur. Ik behoef die hier niet op te sommen; vooral almanak-redacties kunnen daarvan meepraten. Men kan dan zeggen dat men als bestuur ééns betaalt om dan jaren lang te kunnen genieten, zoodat het op hetzelfde neerkomt of eere-leden voor zichzelf betalen of niet, maar een eere-lid is ook een mensch en een niet vrijgehouden mensch voelt niet zooveel voor het officieele als een tegenwoordig eere-lid.

Wat zou hiertegen te doen zijn. Nieuw opkomende besturen zullen niet den tegenwoordigen het eere-lidmaatschap durven onthouden, maar zoo de tegenwoordige besturen werkelijk verandering in den toestand willen brengen, moeten zij afspreken, bij hun aftreden bekend te zullen maken, niet voor het eere-lidmaatschap van het bestuur in aanmerking te willen komen. Dan zullen ook de nu bestaande eere-leden wel de kiesheid hebben om niet automatisch aanwezig te zijn zoodra er iets te bespreken of te halen valt. Voor werkelijk buitengewoon verdienstelijke bestuursleden staat dan nog altijd een eere-lidmaatschap van de vereeniging (een veel schooner kroon) gereed.

Zoodat de te bestrijden stellingen luiden:

1^e. *Het verleen van het eere-lidmaatschap van het Bestuur moet van regel, weer uitzondering worden.*

2^e. *De nu bestaande besturen en de Almanak-redactie moeten zich opofferen en verklaren niet voor het e. v. h. b. in aanmerking te willen komen.*

4^e. *De benoeming tot e. v. h. b. moet niet dadelijk bij de installatie van het nieuwe bestuur, maar eerst na het blijken der verdienste geschieden.*

N.

Toen Piet binnenkwam voor het college van 11 uur en bij zijn vriendenkringetje, waartoe Jan en Kees ook behoorden, belandde, hadden vele verwijtende blikken en harde woorden hem getroffen. Hoe, hij, de soliede Piet, de groote voorstander in woord en daad van het in vijfjaar afstuderen, had me daar zooveel maar twee belangrijke colleges laten slippen! Terwijl hij den vorigen avond niet gewerkt had, maar naar den bioscoop geweest was! Als dat zoo voortging zou het misloopen, hoor! Piet zelf raakte er ook van overtuigd. Maar hij zweeg over zijn avonturen. Wijselijk.

Aan de koffietafel had hij het nog harder te verduren. Op den man af ondervroeg men hem, met luider stem, dat alle aanwezigen in het ongezellige Ons-Huiszaaltje er van opkeken. Toen had Piet maar gezwegen en zijn boterhammen uit zijn tasch gehaald zonder naar de anderen te luisteren. Ofschoon het huilen hem nader stond dan het lachen, had hij met kalme stem een glas fosco besteld en was begonnen te eten. Klaas — zoo heette de onbescheiden vrager — een student die in Delft woonde maar toch samen met zijn spoorvrienden in Ons Huis koffietafelde, Klaas, die eenigzins de toon aangaf in het gezelschap, voornamelijk door zijn bevelerigheid en zijn meestal misplaatste grappen, Klaas wond zich op tegen den ongelukkigen Piet.

„Het is flauwe kul van jauw (de man kwam uit Rotterdam) dat jai niet zeggen wilt wat jai uitgespaawkt hebt.”

Daar kwam, op dit hachelijke moment, een van de stillere broeders uit het gezelschap Piet te hulp.

„Wat gaat jou dat nou an, Klaas,” zei Frits, ook een spoorstudent met een prettig gezicht, op kalmen toon. Klaas schrok en kroop in zijn schulp. Piet zond zijn vriend een dankbaren blik toe, Kees en Jan waagden een schamper lachje. Men at. Dikke boterhammen, twee op elkaar, met een flinke snee koek of een paar stukken kaas er tusschen we den door groote gele tanden uit elkaar gereten en in

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Jeremiaden.

II.

Drie tranen weende ik in dezen nacht:
De eerste om 't al te late opstaansuur,
De tweede om wat Jan Schipper gisteren bracht,
De derde om het nieuwe kroegbestuur.

BELIAL.

Grenswacht.

Wij zaten in de voornacht buiten
de maneschijn door dennenhout
geleek Japansche teekening.

De hei was stil, geen van ons sprak
alleen van binnen moede stem
nauw hoorbaar zeide droeve klacht:

„Hoe hem zijn liefste lief verliet
terwijl hij aan de grenzen waakte
en hem alleen liet in verdriet,

't Verhaal was uit en de stem zweeg.
Geen ander sprak, een ieder deed
als had hij niet 't verhaal gehoord.

De maan scheen zilverig door 't hout
Als een Japansche teekening.

Schijf 1915.

OLIM.

Nieuwe Dierfabels.

„Haha!” riep de lintworm toen de staalpillen beneden aankwamen, „dat is voedzaam en versterkend” en zich omdraaiend zei hij tot zijn eerste geledingen: Er is weer; er kunnen weer een paar bij.” „Uitbreiden naar achteren!” „Doorgeven!” Het blijde nieuws ging langs alle geledingen, langs alle kronkels; nu dichtbij, dan ver af. En ze babbelden er over; elke geleding met de burens en met de familieleden die door toevallige kronkels in de buurt waren. Ze kenden elkaar lang niet allemaal, maar steeds was er vreugde wanneer uitgebreid werd: „Hoe meer geledingen, hoe meer vreugd” was hun stopwoord.

uitbollende wangmonden verkwaamd en snel weggeslikt. Happig keek hij toe, die zijn brood op had. Rijkelijk vloede de fosco.

Dat wij echter de oogen afwenden van deze Lucullische geneugten om den blik te laten gaan over verkwikkelijker tooneelen!

Daar aanschouwen wij, in Adolphe's zitkamer, hemzelve, uitgestrekt op zijn mollige divan, hoog opgestapeld met kussens, met een deeltje van Verlaine in zijn lange witte handen. De koffietafel, voor drie of vier personen, stond gedekt. Langzamerhand kwamen de clubgenooten binnen, gansch andere persoonlijkheden allemaal. Daar was ten eerste Gerard. Met zijn dikke lange zwarte jas aan, een dophoedje op en warmgevoerde glacé handschoenen aan trad hij binnen.

„Goeie môge” bromde de man op de divan.

„Goed geslapen, knaap?” klonk het hartelijk uit de mond van den man met den jas. „Uitstekend geslapen”. „Maar dat is de zaak niet.”

En met zijn handschoenhanden klappend, dat het zwaar klonk vervolgde de spreker: „Goed gegeten vanochtend, appeltje genomen voor de schrik. Uitstekend zeg, uitstekend. Ga je mee platjes eten op de kroeg, leeszaaltje knappen? Boekje lezen? Nou dan niet, zeg, dan niet Kersenjam? Hou ik niet van. Ik wil aardbeien.” Adolphe belde en ordonneerde.

Meerdere vrienden kwamen langzamerhand opdagen. Karel en Frans, de eerste een huzarenluitenant, buiten dienst voor 't oogenblik, een druk pratend wezen, gesticuleerend en bewegend met zijn dik lichaam, dat als 't ware bestond uit een opeenstapeling van verscheidene bolvormige voorwerpen en Frans, een stilzwijgende wijsgeer en denker met een leelijk gezicht en een onhandige figuur maar met diepliggende, donkere oogen. De koffietafel begon. Gerard keurde

Vooraf was het nieuws welkom, omdat het een afleiding gaf aan een gedrukte stemming, want ieder wist dat de laatste drie dozijn geledingen ontevreden waren. Er was te weinig eten over als het bij hen kwam, zeiden ze, ieder nam maar wat hij krijgen kon; er was geen regeling. Zelfs scholden zij op den kop, wat heel erg is, want die is toch hun aller voorouder. Als de eerste meter het familie-lied aanhief, een verheerlijking van warmte en duisternis en een vervloeking van het vernielende licht, zongen de ontevreden niet mede en klapperden zelfs om het gezang te storen.

De kop was oud, heel oud zelfs en kon geen orde meer houden. Zijn laatste groote daad was nog het ontwarren van een knoop door een brooddronken staart in het lange lichaam geslingerd. 't Was een heel moeilijke knoop geweest, hij was er nog altijd trotsch op, ofschoon het al lang geleden was.

Maar de laatste geledingen letten niet op ouderdom, zij zouden beter voor zich zelf kunnen zorgen zeiden zij en zij scholden den kop een slaapkop en een domkop. Elken dag werder zij brutaler en toen er een tijd geen eten was en er alleen spuitwater kwam, waar zij niet tegen kunnen, weten zij het den kop en spraken van eigen banen, idealen, licht, vrijheid; zij riepen: „Geen tweehonderdste hands voedsel meer!” en wilden het zelf gaan verdienen.

En op dien nacht haakten zij zich los. De staart die nog te jong was om mee te gaan, zetten zij aan het voorste gedeelte en om den kop te plagen niet recht, maar heescheef. Toen lieten zij los.

En 't ging hen als velen voor hen. Zij wisten niet wat voor en achter aan hen was; beide uiteinden beweerden een kop te zijn, maar de middelsten zeiden dat zij geheel gelijk aan hen waren en zij kibbelden tot zij ruzie kregen en uiteen gingen. Ieder lid beweerde toen dat het een lintworm was, maar niemand geloofde hen en allen zeiden dat zij, klein en vierkant als zij waren, de eenvoudigste eigenschappen van een lint en van een worm misten. Zij stierven allen van honger en gebrek, maar de oude kop kreeg nog vele geledingen en als zijn baas niet gestorven is, leeft hij nog.

N.

VAN DE BUITENWERELD.

De Vlaamsche Beweging.

I.

Er zijn in dezen tijd weinig onderwerpen die zoozeer onze aandacht verdienen, als de ontwikkelingsgang van den strijd die den 20sten Januari II. zijn voorloopig hoogtepunt heeft gevonden in de openlijke zelfstandigverklaring van Vlaanderen, bij een geweldige betooging in den Alhambra schouwburg te Brussel.

het eten en smeerde groote hoeveelheden op zijn boteram, nam dik koek en veel jam.

„Goed zeg, goed,” verklaarde hij dan.

Karel bralde allerlei onbelangrijkheden op gewichtigen toon uit, Frans zweeg meestal en plaatste slechts Schopenhauer's en Bollandswaarden. Adolphe at en praatte languis-sant. Na veel moeite gelukte het hem het woord te krijgen, daar Karel meestal beslag legde op het gesprek. En Adolphe verhaalde van zijn avontuurtje van vanochtend. Men interesseerde zich voor de twee vrouwelijke hoofdpersonen, voornamelijk voor het winkeldametje. Karel wilde direct op excursie gaan in de richting van den Koornmarkt. Gerard echter herkende uit de beschrijving de meisjestudente Elaine. „Het mooiste is,” eindigde Adolphe zijn verhaal, „dat ik aanstaande Zondagavond bij haar familie uitgenoodigd ben.”

Een gejuich steeg op. Dat kon tot complicaties aanleiding geven!

Adolphe zat in de perikelen. Maar Adolphe, verdomme — zoo drukte Gerard het uit — Adolphe was een handige donder en Adolphe zou er zich wel uit weten te draaien. Gerard interesseerde zich zeer speciaal voor de schoone Elaine. Die kwestie met die winkeljuffrouw, zooiets kwam elken dag voor, maar wat zou er met Elaine gebeuren? Het was er een meisje naar, zoo leek het hem, om er een opmerking over te maken, op het avondje, tegen Adolphe. Al was het alleen maar om te zien wat voor gezicht hij zou zetten.

Voorwaar, dat interesseerde hem. Kon het ook anders?

En zoo is dan het oogenblik gekomen om den blik weer te wenden en om te zien naar haar, die zulk een groote plaats in deze simpele geschiedenis inneemt.

(Wordt vervolgd).

Volgens berichten uit de bladen, heeft deze daad een groote opschudding gebracht onder alle Vlamingen, zoowel voor- als tegenstanders.

Onmiddellijk had men in ons land allerwege een antwoord klaar op deze geschiedkundige gebeurtenis: de voormannen van den Raad van Vlaanderen zijn verraders, — en bovendien de knechten van Duitschland!

Het feit echter, dat van ouds beproefde leiders der Vlaamsche beweging aan dezen stap hun steun hebben verleend, is voor mij een aansporing geweest om de boeken der geschiedenis op te slaan, vanaf het verre verleden, tot in den jongsten tijd, teneinde daarin een verklaring te zoeken voor het heden.

Om te beginnen wijs ik er op dat de taalgrens in België en Noord-Frankrijk reeds omstreeks het jaar 430 is ontstaan. Men gevoelt dus onmiddellijk dat het hier niet gaat om een kinderachtigen partijstrijd, eigenlijk eerst gedurende dezen oorlog kunstmatig naar voren gebracht.

Van Keulen liep toen over Maastricht en Tongeren een groote heerweg naar Doornik en Boulogne. De oorlogen van Romeinen en Germanen hadden tengevolge dat de Keltoromeinsche gebieden, ten Noorden van dien weg, vrijwel ontvolkt raakten. De streek werd door Germaansche stammen opnieuw gekoloniseerd; en zoo was de taalgrens gevestigd, die zich tot op den huidigen dag slechts zeer weinig heeft verschoven.

Een tweede feit van groot belang, met het oog op de tegenwoordige Vlaamsche beweging, is daarin gelegen, dat in Frankrijk, voor het eerst in Europa, een krachtig centraliseerende staat ontstond.

Prof. Dr. H. T. Colenbrander schrijft hierover: „De Lotharingsche feudale heeren vergeten, dat zij tot het (Duitsche) rijk behooren; de keizer is hun een legende, de nabijzijnde koning van Frankrijk een geduchte werkelijkheid.”

Reeds in de 13^e eeuw was de Fransche invloed vrijwel meester. De Fransche taal werd aan het hof gebruikelijk en gold als de hoogste beschaving. Zoo groot was toen het Fransche overwicht, dat St. Omaars (Fransch Vlaanderen) en tijdelijk zelfs Ieperen voor ons taalgebied verloren gingen; ja, wanneer niet door een opgewekt economisch leven het weerstandsvermogen der bevolking ware verhoogd, zou de volledige verfransching van Vlaanderen wellicht zijn geslaagd.

De Fransche regeering droeg gelukkig het hare bij, om dit proces te doen mislukken. In haar strijd tegen den graaf van Vlaanderen verbond zij zich met de verfranschte aristocratie des lands. Daardoor werd de nederlaag van den graaf ook die van het volk. En slechts twee jaren later brak de opstand uit, die den Franschen stadhouder verdreef en die zegenvierde in den Guldensporenslag (1302, bij Kortrijk).

Na dezen strijd bleef het Waalsche deel van Vlaanderen bij Frankrijk, het Noorden herkreeg zijn onafhankelijkheid. Reeds in 1360 echter stond de Fransche koning ook het Waalsche gebied weer af, teneinde den Vlaamschen graaf voor zijn dynastieke belangen te winnen.

In 1384 geraakte hertog Filips de Stoute van Bourgondië in het bezit van Vlaanderen, daar hij met de eenige dochter van den graaf was gehuwd. Naar het voorbeeld van een reeds bestaanden regeeringsraad in Vlaanderen, stelde Filips te Rijsel een dergelijk lichaam in, dat het bestuur op zich zou nemen over de graafschappen Vlaanderen en Artois, Mechelen en Antwerpen inbegrepen.

Deze raad sprak Fransch. Klachten van de Vlamingen hiertegen en tegen het feit dat hun graafschap met vreemde gewesten te zamen werd beheerd, gaf den zoon van Filips, Jan zonder Vrees, aanleiding om de bestuurlijke scheiding ter hand te nemen.

Hij splitste het lichaam in een rekenkamer te Rijsel en een gerechtshof te Oudenaarden, later te Gent: de z.g.

Raad van Vlaanderen. In het zuidelijk gebied, vergroot met Namen en Henegouwen, bleef men zich van het Fransch bedienen; in het Noorden echter zou de rechtspleging voortaan geschieden in de taal van de gedaagde partijen. Dit verdraagzaam taalbesluit der Bourgondiërs bleef geldig zolang de Raad van Vlaanderen bestond tot de Fransche omwenteling toe.

In de 15^e eeuw kreeg het Vlaamsch den voorrang boven Latijn en Fransch als officieele taal in de Vlaamsche Gouwen. Alleen in het bovengewestelijk bestuur handhaafde men het Fransch.

Wanneer men dit leest, wordt het begrijpelijk dat er in de eeuwen voor 1830 van een Vlaamschen taalstrijd geen sprake was, te meer als men hoort dat de Vlamingen zich in den tijd van Karel den Stoute onmiddellijk deden gelden, toen deze in zijn niets ontziende willekeur, in het Vlaamsch gebied ambtenaren aanstelde die geheel onkundig waren van de volkstaal.

Trouwens ook in dit optreden van den hertog heeft men geen opzettelijke poging tot verfransching te zien. In zijn tijd bewoog de menschelijke onverdraagzaamheid zich op ander gebied dan dat der taal.

Wel stonden in de 17^e en 18^e eeuw in het volk twee groepen geheel vreemd tegenover elkaar: een verfranschte bovenlaag, die zich vanuit Parijs van een oppervlakkige namaakbeschaving voorzag, en een verachterlijkte burgeren boerenstand, wiens gezichtskring niet verder reikte dan eigen woonplaats. Het economisch leven echter lag stil, sedert Antwerpen niet meer ademen kon. En van een belangenstrijd was dan ook geen sprake. De Spaansche, later Oostenrijksche Nederlanden waren het slagveld der volkeren en schrokken even op telkens wanneer een oorlog het land verwoesting bracht. Maar overigens sluimerde de bevolking voort.

Slechts later, met het toenemen van landbouw en nijverheid onder het bestuur van Maria Theresia, kwam eenige opleving en daarmee een bewuste wrevel tegen de Republiek, die Antwerpen bleef afsluiten van de zee.

Toen kwam de groote stormwind uit Frankrijk ook hier het stof van eeuwen opwaaien en het volk gereed maken voor een nieuw tijdperk in zijn geschiedenis.

Een eerste uiting was de opstand van 1789, veroorzaakt door dwingzieke maatregelen van Jozef II. Er werd een voorloopige regeering ingesteld, die met Engeland en Nederland onderhandelingen voerde. Herhaaldelijk besprak men in die dagen, van verschillend standpunt, de vereeniging der noordelijke en zuidelijke Nederlanden. Zelfs werd het plan geopperd om een prins van Oranje in het zuiden tot stadhouder te benoemen. Deze aanbieding moet niet ernstig gemeend geweest zijn, trouwens de Nederlandsche staatslieden toonden zich niet zeer tegemoetkomend. Deze gebeurtenissen kunnen echter niet nagelaten hebben op den jeugdigen erfprins een grooten indruk te maken. In Engeland heeft hij voortdurend voor zijn plannen gewerkt en teekende hij op 27 April 1813 een stuk, waarbij Engeland hem een uitgebreid Nederland voorspiegelde, met verlies van eenige koloniën.

Na langdurige onderhandelingen keurden de verbonden groote mogendheden de vereeniging van Nederland en België goed. Het nieuwe rijk was echter geheel buiten de burgers der beide landen om gesticht.

Een afvaardiging van Belgische aanzienlijken had zich in Februari 1814 naar het hoofdkwartier der bondgenooten begeven, te Chaumont, om hun belangen te bepleiten. Zij wilden het liefst onder het bewind van den keizer van Oostenrijk terugkeeren, of anders een onafhankelijken staat vormen onder een Oostenrijkschen prins. Het verzoek werd afgewezen; men gaf hun te verstaan dat de vereeniging met het Noorden een uitgemaakte zaak was.

Van het begin af was door deze en andere willekeurige maatregelen, mede van de zijde van Willem I, in België een ontstemming tegen de regeering ontstaan. Trouwens, het is bekend dat ook in het Noorden de vergrooting van het rijk met geringe ingenomenheid werd aanschouwd.

Dat deze onnatuurlijk gevormde staat uiteenviel, is nauwelijks te verwonderen. Maar toch is zijn bestaan voor den lateren groei der Vlaamsche beweging van het grootste belang geweest.

Koning Willem I stelde in de Vlaamsche gewesten van België onmiddellijk de Nederlandsche taal verplicht voor bestuur en rechtspraak. Daarbij stuitte hij al dadelijk op de tegenwerking der hoogere standen. Deze immers waren volkomen verfranscht en achtten zich, door de nieuwe regeling, verongelijkt. Het Vlaamsche volk zelf was te onontwikkeld om de bestuursplaatsen te kunnen innemen. De maatregel van Willem I had practisch ten gevolge een toevloed van Hollandsche ambtenaren naar het Vlaamsche

(Zie vervolg Derde Blad).

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 FEBRUARI 1918. No. 17.

land. De geestelijkheid en de adel drevén de boeren bij tienduizenden tot protestschriften tegen de bevoorrechtting der Hollanders.

In de Belgische grondwet werd na den opstand, de „vrijheid van taal” dan ook vastgelegd.

Wat hiervan in de uitvoering terecht kwam, hoop ik in een volgend artikel te vermelden.

H. G. C. COHEN STUART.

Delft, 18-2-18.

INGEZONDEN.

Een kijkje op het Studentenleven.

Zooals menigeen, vol illusies omtrent het studentenleven ben ik eenige jaren geleden in Delft aangekomen, maar des te beter ik in de toestanden hier ingeleefd ben, des te meer valt het studentenleven me tegen. Wanneer ik bijv. op de kroeg kom, valt het me altijd op, hoe weinig jovialiteit daar heerscht. Ieder zorgt er voor zoo weinig mogelijk met menschen buiten z'n kringetje om te gaan, indien hij zoo iets tenminste gevonden heeft en er slechts eenigszins mee ingenomen is. Hoe weinig menschen denken er aan of durven eens bij anderen te gaan zitten, wanneer men z'n eigen kringetje er niet vindt. Komt er iemand die je slechts oppervlakkig kent bij je zitten, waarom moet je dan bijna altijd laten merken dat je niet op z'n gezelschap gesteld ben. Tracht eens een beetje minder bevooroordeeld te zijn, neem eens de moeite zoo iemand beter te leeren kennen, en probeer meer in 't algemeen het goede in de menschen te ontdekken. Vind je het zelf ook niet veel prettiger, wanneer je je eigen clubje niet op de kroeg vindt om bij anderen menschen die je eenigszins sympathiek lijken, te gaan zitten en daar hartelijk ontvangen te worden, dan altijd genoodzaakt te zijn alleen te gaan zitten, naar de middenzaal of de bibliotheek te verhuizen? Bedenk toch steeds dat wanneer er van je zelf geen hartelijkheid en jovialiteit uitgaat, je dit van andere menschen ook niet zult ondervinden.

Plaats je als ouderejaars niet altijd op het standpunt van ouderejaars tegenover jongeren, probeer eens gewoon tegen ze te zijn, maar indien ge de tijd gekomen acht donder ze dan ook flink, hoe meer je ze dan dondert, hoe beter. Laten we toch trachten een beetje jovialer, gemoedlijker en meer gewoon, niet altijd zoo gemaakt tegenover elkaar te zijn en in allerlei nietigheden zoo berekend; misschien komt dit ook wel door de tijdsomstandigheden, die we tegenwoordig van alles de schuld geven, maar zeker komt het ook door die vervloekte Haagsche sfeer, die niet nalaat z'n verderfelijke invloed in onze jonge jaren op ons uit te oefenen. Zelf voel ik het ook hoe veel berekender ik in de laatste jaren geworden ben, maar dit komt misschien altijd met de jaren. Begrijp me goed, m'n meening over deze dingen is wat idealistisch, maar ik kreeg zoo'n behoefte alles eens te zeggen en dit wel in verband met het volgende.

In den laatsten tijd heb ik iets meegemaakt wat me weer zoo'n goede kijk geeft op de geest van de z.g. studenten, ik bedoel de schadevergoeding die de Bond van ons eischt voor de schade die we bij de „inval” hebben aangericht. Eerst waren deze menschen van plan ons door de justitie te laten vervolgen, stel je eens goed voor, een groepje studenten laat een andere groep door de justitie vervolgen, jonge menschen nog staande buiten de kille maatschappij en nog vol idealen, tenminste dit wil ik voor hen hopen, die allen met hetzelfde doel in dit doodsche stadje gekomen zijn, die misschien later elkaar nog zoo nodig zullen hebben, ze probeeren nu elkaar voor de rechtbank te brengen en in de gevangenis te stoppen. Daar ze dit heerlijk plan niet ten uitvoer konden brengen, vragen ze nu schadevergoeding voor gebroken queuen, gebroken lampen enz., dit kan ik me nog eenigszins van die menschen voorstellen, maar nu komt het mooiste, ze vragen schadevergoeding voor beschadigde lakschoenen, een vermiste das, een gebroken pijp, ze willen de doktersrekening betaald hebben, enz. Wie heeft zoo iets onder studenten mogelijk geacht, ik was verstomd toen ik het hoorde, ik kon het eerst niet gelooven, ten slotte ben ik gaan schelden, maar langzamerhand krijg ik mede-

lijden met die arme kerels met hun bekrompen en kleinzielige opvattingen. Ik begrijp niet hoe die menschen zich zoo kunnen vernederen; al moest ik er maanden voor krom liggen, al moest ik dag in dag uit voor 30 cent van de Centrale Keuken dineeren, ik zou me schamen om voor zoo iets schadevergoeding te vragen. Maar enfin, zoo zijn misschien tegenwoordig de „studenten!”

D. M. K.

Zoo ik den inval kon beschouwen als een studentenstreek die je de gelegenheid gaf eens te toonen, dat je nog vuisten hebt, dan zou ik de door het Bondsbestuur gevolgde handelwijze afkeuren en instemmen met hen, die meenen dat ook dit geschil door de studenten zelf had moeten worden opgelost, zonder inmenging van de buitenwereld.

Maar daar ik zelf dien avond heb meegemaakt, zelf heb doorvoeld het voor den Bond diep *grievende* van een optreden als op ons Lustrum, kan ik zoo'n standpunt niet innemen.

Tot viermaal toe in korten tijd was „Eensgezindheid” door Corpsleden met een bezoek vereerd. En om nu een vijfde te voorkomen, acht ik zeer zeker geoorloofd, het inroepen van de hulp van politie en justitie, waar andere middelen den Bond niet ten dienste stonden.

Dat „dit heerlijk plan” niet ten uitvoer is *kunnen* worden gebracht is onjuist. Nadat zonder eenig voorbehoud schadevergoeding was toegezegd, is op verzoek van belanghebbenden de aanklacht ingetrokken.

Ten slotte moet men bedenken, „dat wanneer er van je zelf geen hartelijkheid en jovialiteit uitgaat, je dit van andere menschen ook niet zult ondervinden.”

D. V.

De Bond heeft 't noodig geacht om bij de bestuurswisseling weer eens hun ouwe varkens, ik bedoel ouwe koeien uit de sloot te visschen, want 't bleek dat men den onwetende nog even wilde inlichten over de naweeën van den Lustruminval.

Ach, ach wat hier in de Bondsrede volgde, heeft me werkelijk in medelijden mijn hoofd doen schudden. Mijn eerste gewaarwording was een hevige lachlust, doch gauw daarna beklagde ik de arme menschen die zich Bondslied noemen, omdat ze vertegenwoordigd werden — gelukkig werden — door iemand die zijn presidentsloopbaan op zoo'n manier moest eindigen.

Heusch beste meneer Koster van Grooss, je hebt je niet van je allerbeste zij doen kennen; dat op zichzelf is niets erg hoor, maar je sprak daar als president van je Bond met zijn vele idealen, die toch ook jou wel voor oogen stonden, zooals je zelf beweerde.

Nu, laat me dan even ronduit vertellen; als 't werkelijk waar is dat uit je mooie geprepareerde rede de echte Bondsgeest spreekt, ik er persoonlijk in 't geheel niet rouwig om ben „dat verschillende voorvallen de verhouding tusschen Corps en Bond niet hebben verbeterd.”

Maar zeg me nu eens even beste vent, wat had je er mee voor, om in eens zoo raar uit den hoek te schieten, was 't bepaald noodig om je voor 't laatst eens flink voor te doen, en daarbij gebruik je zulke groote diepe woorden die je zelf blijkbaar niet doorvoelt.

Misschien was je je niet heelemaal bewust van wat je schreef, dat hebben domme menschen wel eens meer, maar voel je nu tenminste dat 't zinnetje: „Wij mogen in dezen nu wel van woordbreuk spreken, al kan begrijpelijker wijze een betaling de zaak formeel nog wel in 't rechte spoor brengen”, grappige nonsens en tevens een leugen is. Een leugen is 't omdat nooit gezegd is dat er niet betaald zal worden, — de correspondentie tusschen Bond en onze bemiddelaar is mij volkomen bekend — zelfs 't feit dat met de betaling iets gewacht is ligt niet geheel aan de onze, daar de gespecificeerde rekening twee dagen voor 't verschijnen van 't laatste S.W.nummer is binnengekomen. Wel is waar is er van enkele betrokkenen toch nog spottend protest uitgegaan over de persoonlijke schadevergoeding bestaande uit: f 1.50 voor een gebroken pijp, f 2.50 voor een beschadigde lakschoen, zooveel voor een das enz.

En, nu moet ik jou gelijk geven, dat is een fout van de onze geweest, die echter weer terug gebracht moet worden op 't verschil tusschen jullie en onze eer. Begrijp je, zij konden zich niet goed indenken dat je vergoeding vraagt als in een kloppartij je hoed wordt ingeslagen, maar daarom zijn 't zulke kwaai kerels nog niet.

Om nu op je mooie zinnetje terug te komen, grappige nonsens is 't omdat woordbreuk zou beteekenen ze *willen* niet meer betalen en als je nu door dreigementen of God weet wat, toch nog je vergoeding zou krijgen, dan zou naar mijn opvatting van eer en riddelijkheid de zaak toch nog niet in 't rechte spoor gebracht zijn.

Enfin misschien weer zoo'n verschil tusschen Corps en Bond waar jij trotsch op bent.

Maar hoor nu eens als je, 't groote doel, je hooge ideaal had willen bereiken had dan toch even geroepen: M'n centen, ik mot g. v. d. m'n centen, want daar blijkt per slot de schoen bij je te wringen. Zeg tusschen twee haakjes, was dat soms de lakschoen waar je misschien uitgebarsten bent; maar dan hoeven wij hem tóch eigenlijk niet te betalen vind je nu ook niet?

Misschien begrijp je me nog niet heelemaal, en ik meen 't niet zoo kwaad met je of een oogenblik wil ik nog wel over de zaak uitweiden. Voel je nu heusch niet, beste student, dat je een beetje, neen eigenlijk een heel groot figuur hebt geslagen.

Als jouw studenten idealen, 't noodig achten om de heeren Polis en Bolderdijk, al is dan ook na een afscheid met een handdruk en een sansrancune, in 't openbaar te noemen en aan de kaak te stellen Soit, had dat dan gedaan ook in 't S. W. desnoods in de Rotterdammer. Had er een derde J'accuse mee in de wereld gezonden en 't zelfs dik laten drukken, waarom niet.

Hoogstens had ik dan gedacht, wat zijn ze weer burgerlijk kleinzielig, wat voelen ze zich toch eigenlijk zwak om 't publiek, 't met alle winden meewaaierende publiek er bij te halen om gelijk te krijgen of nog erger om hun centen binnen te sleepen, maar ik had me niet met de zaak bemoeid. Maar nu je valsch laffe akelig krenterig bekrompen, achterbaksche stukjes gaat schrijven, zoo half verscholen in een officieele rede, zoo niemand aanvallend en toch lekker scheldend, heusch nu voel ik me toch even gedrongen je te zeggen, dat zolang dat de bondsgeest blijft, ik absoluut geen eerbied kan hebben voor jullie denken.

Werkelijk, leuke grappemaker, je moet niet denken dat ik bang ben dat door zoo'n uitlating van zoo'n president de belangen van onze Senaat of meer van ons Corps kunnen geschaad worden, in 't geheel niet hoor! in dit verband citeer ik even Van Deyssel, „je bent als de hondjes die een poot oplichten en piesen tegen monumenten!”

Ik ben heelemaal niet boos op je, maar ik vond je alleen heel grappig en dom, want ik kan je verzekeren dat door je optreden, de houding van de bond erg verzwakt is.

Hoewel haast allen na het gebeurde bij zichzelf zullen bekend hebben, we hebben een gekke avond gehad, maar eigenlijk komt 't niet heelemaal te pas; zullen ze nu misschien denken: ik heb toch verduiveld veel plezier gehad; voor die f 10.— hoofdelijken omslag.

H. DINGER.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

De hoogleeraar J. Klopper, c. i. zal des Woensdags van 10 tot 11 uur, te beginnen op 20 dezer, in zaal 40 een repetitie-college *Toegepaste Mechanica* geven.

Mededeelingen.

Op Donderdag den 7den Maart 1918, des namiddags te 3 ure, zal in een buitengewone Senaatvergadering in de groote zaal van de Stads Doelen het diploma van Doctor in de technische wetenschap honoris causa worden uitgereikt aan Dr. Hendrik Antoon Lorentz.

Tot het bijwonen van deze vergadering worden [alle] belangstellenden uitgenoodigd.

Na afloop van plechtigheid zal eveneens in den Stads Doelen gelegenheid zijn Dr Lorentz gelukwenschen aan te bieden.

De Rector-Magnificus,
DIJXHOORN.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 14 Februari 1918, No. 2616, afdeling O., is voor het tijdvak van 14 Februari tot en met 31 Augustus 1918 benoemd tot assistent voor de zuivere toegepaste wiskunde, buiten bezwaar van 's Rijks schatkist, aan de Technische Hoogeschool te Delft, N. Th. Bousche, te 's Gravenhage, Weimarstraat 274.

AGENDA.

28 Februari. Technologisch Gezelschap.

Spreker: Prof. Volmer.

Onderwerp: Het Taylor-stelsel.

1 Maart. „Christiaan Huygens”.

Spreker: Prof. Dr. J. D. v. d. Waals Jr.

Onderwerp: De Brownsche Beweging.

Bibliötheek T. H. 7.30 u. n.m.

Neue Roman von PAUL TELNER: DIE MASKENBURG

Roman aus dem Berliner Theaterleben

Ungebandigte Leidenschaften
der Theaterwelt treiben hier
ein atemraubendes Spiel mit
kaltberechnender Machtbegier

==== f1.95 =====

Voorhanden bij de Technische Boekhandel en
Drukkerij J. Waltman Jr. - Binnenwatersloot 33